

DJ Nadá Hůlková: Zvykla jsem si hrát pro živé i mrtvé

24.10.2025

Miluje umění, ale taky provází zemřelé na poslední cestě. „Téma smrti mi nikdy nevadilo, týká se všech,“ říká Nadá Hůlková, kterou můžete potkat třeba i na Olšanech.

Kde přesně bydlíte a jaká místa tu máte ráda?

Bydlím mezi kopci, na jedné straně Parukářka, na druhé Vítkov. V létě vyrážím s dekou právě na Parukářku, kde ráda hraju ping-pong, takže oceňuju tamní pingpongové stoly. Tam jsem pod stromy napsala taky hodně svých textů. A moc se těším, až na Žižkov jednou pojede metro (úsměv).

Vy tu nejen bydlíte, ale taky vystavujete.

Vernisáže pořádám i u sebe doma kousek od Hartigovy ulice. Naposledy byl byt plný hostů, sedělo se na lavicích, byla velká legrace a prodala jsem několik obrazů.

Jste víc malířka, herečka, zpěvačka, hudebnice, anebo fotografka?

Jsem trochu renesanční člověk. Mám určitou „židovskou trojnožku“, takže když se zrovna nevěnuju jednomu směru, dělám druhý a třetí. Všechno se to ale vlastně propojuje — herectví, malování, focení, poezie i humor.

Vaše fotografická tvorba je hodně specifická.

Fotím pohřby včetně nebožtíků. Do kontaktu se zemřelými jsem se dostala už na střední škole v rámci ročníkové práce, kdy jsem zjistila, že mi téma smrti vůbec nevadí. Tehdy to bylo překvapení, teď je to pro mě samozřejmost. Jako pohřební fotografka působím už dlouho, v době covidu jsem k tomu začala na obřadech taky hrát. Tenkrát kvůli karanténě zavřely kluby, kde jsem zpívala, a mně to chybělo. Když jsem tedy nemohla hrát pro živé, začala jsem hrát pro mrtvé, což dělám dodnes. Pozůstalí mi přinesou hudbu, kterou měl nebožtík rád, já ji doma upravím, sestřihám a pak při obřadu pustím. Nebo ji po konzultaci sama vyberu.

V každém období umírá generace s určitým hudebním vkusem. Opakují se na pohřbech skladby?

Nejvíc je to asi Jednoho dne se vrátíš od Věry Špinarové. Hodně se hrají taky Tučný a Spálený. Během covidu jsem měsíčně odsloužila kolem stovky pohřbů, asi pět denně, takže mám přehled.

Změnil se po tolika obřadech váš vztah ke smrti?

Ne, takhle jsem to měla vždycky. Některé povahy na takovou práci samozřejmě nejsou. Pro mě je zemřelý člověk schránka — jeho duše ale pokračuje ve své cestě dál. Působím v různých českých městech, hlavně ale v Praze v Motole, ve Strašnicích a taky tady na Olšanech. Zkušenosti mám i jako pohřební průvodkyně — to je alternativní služba, díky níž se dá s nebožtíkem rozloučit na místě, které měl rád. Jeden obřad se konal třeba na fotbalovém hřišti v Lažánkách u Brna, rakev stála i na mole na Máchově jezeře. Lidé se loučí na zahradě nebo na střeše.

Nebožtíky do rakve taky upravujete?

S kolegy je oblékáme, češeme, děláme make-up... Ale jsou i nadstandardní úpravy, třeba umíme dát nebožtíkovi úsměv, což se řeší speciálními drátky.

Jak vzniká smuteční řeč?

Někdy pozůstalí donesou cár papíru popsaný rozklepanou rukou narychlo v autě. To nevyluští ani ChatGPT. Lepší je, když pošlou text předem na e-mail. Jindy chtějí, ať napíšu smuteční řeč já. To si pak sedneme, oni mi povyprávějí a já připravím její znění na míru.

Co různé kultury? Máte zkušenosti s pohřby romskými, arabskými, vietnamskými a jinými?

Všechny vyjmenované kultury jsem zažila. Romské pohřby se vyznačují svou velikostí — bývá na nich hodně lidí, hudby i nářku. A taky se hodně kouří, takže my zaměstnanci pak často zametáme kupy vajglů. Na arabských pohřbech mrtvé zase obřadně omývají — muži nebožtíka, ženy nebožku. Vietnamská komunita nosí jídlo, třeba mísy s ovocem, taky vonné tyčinky, často se sedí na zemi.

Je nějaký nový trend pohřbívání?

Naproti strašnickému krematoriu vznikla vila, kde je takový obývací s gauči a celý pohřeb se koná tam. Je to příjemnější prostředí než kamenná obřadní síň. Možná trochu americký styl, ale lidem se to líbí. Někdy se taky pohřbívá pod stromy místo pod náhrobek.

Které pohřby se vám líbí?

Na některých obřadech je připravená krásná řeč, hraje nádherná hudba, promítají se třeba i fotografie. To pak bývá hezké všechno včetně reakcí lidí. Když je vidět, jak měli dotyčného rádi, často se spolu s kolegy dojmou. Taky se mi líbí, když někdo udělá smuteční řeč tak vtípnou, že se pozůstalí skoro válejí smíchy. I to je důkaz, že byl nebožtík opravdu oblíbený.

A další obřady, které vás chytí za srdce?

Třeba když někdo z rodiny zůstal už poslední. Jednou jsem přišla fotit na Olšany a vepředu v síni seděli jenom dva lidé — manželé staří přes 80 let. Loučili se se sousedkou, která už neměla vůbec nikoho. Asi tři roky potom mi zazvonil telefon. Volala ta stará paní, jestli bych mohla zase přijít, že jí zemřel manžel. Když jsem vešla do síně, byl to pro mě šok — ta paní seděla na stejném místě jako tehdy, ale úplně sama. Už nezbyl nikdo, kdo by stařečka doprovodil. Jindy jsme zase pohřbívali paní učitelku, které bylo přes 90 let. Neměla děti, přesto se s ní přišly rozloučit snad dvě stovky lidí.

Nemusíte se po takovém zážitku odreagovat?

Právě proto dělám hudbu a živé koncerty. Taky hraju v divadle a účinkuju jako stand-up komička. Moje vystoupení se jmenují Show-stání. Vedle toho jsem nedávno vydala novou desku s názvem Nymfomamka.

To je rapové album, že?

Přesně tak. V Česku není moc holek, které by rapovaly, k tomu zpívaly a kombinovaly to s humorem, i tím černým. Do textů se promítají témata vztahová, třeba úklid společného bytu s partnerem úklidu naprosto neschopným, i témata sociální, třeba současná drahota. S rapem jsem začala až kolem třicítky, kdy už jiné holky zakládají rodiny, takže v textech jsou i určité zkušenosti a životní pravdy. Všechno to ale беру s nadhledem a humorem.

S hudbou i divadlem jezdíte po celé republice a máte plné sály. Zdá se, že jste rok od roku populárnější.

Zpětné vazby jsou teď skvělé. Třeba na klip Fialova drahota jsem čekala velkou kritiku, což se nestalo — lidé pochopili, že se jedná o satiru. Sleduje mě víc lidí, vnímají i mou starší tvorbu. A jestli jsem slavná? Možná jo, snad to ještě zažiju a nedopadnu jako Vincent van Gogh, že mě lidé ocení až po smrti (úsměv).

Foto: Diana Delevová